

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/12/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1209220318
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1209220318.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci navrhovateľov: X./ T. Z., D. S. Č.. X, D., X./ E. N., R. Č.. XX, D., zastúpená Mgr. Jakub Malý, advokát, Advokátska kancelária DETVAI LUDIK MALÝ UDVAROS, Cukrová č. 14, Bratislava X./ Z. K., D. D. Č.. X, D., X./ W.. K. J., O. Č.. X, D., X./ W.. K. J., O. Č.. X, D., X./ X.. A. J., O. Č.. X, D., X./ K. H., E.R. Č.. X, D., X./ X. H., E. Č.. X, D., , proti odporkyni: O. P., bytom I. Č.. XX, D., zastúpená JUDr. Jana Kompišová, advokátka, Jakubovo nám. č. 9, Bratislava, o zaplatenie 23.132,48 € s príslušenstvom , na odvolanie navrhovateľov 1./ až 8./ a odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 52C/228/2009 - 282 zo dňa 27.septembra 2013 a na odvolanie navrhovateľov 1./ až 8./ proti uzneseniu tohto istého súdu č.k. 52C/228/2009 - 295 zo dňa 20.novembra 2013, pomerom hlasov 3:0 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a napadnuté uznesenie č.k. 52 C 228/2009-295 zo dňa 20.novembra 2013 p o t v r d z u j e.
Žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol a rozhodol, že navrhovatelia 1./, 4./, 5./ a 8./ sú povinní nahradiť odporkyni trovy právneho zastúpenia každý vo výške 803,21€ a iné trovy konania vo výške 151,74€, navrhovatelia 6./ a 7./ sú povinní nahradiť odporkyni spoločne a nerozdielne trovy právneho zastúpenia vo výške 803,21 € a iné trovy konania vo výške 151,74 € a Navrhovatelia 9./ a 10./ sú povinní nahradiť odporkyni spoločne a nerozdielne trovy právneho zastúpenia vo výške 803,21 € a iné trovy konania vo výške 151,74 € všetci v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupu odporkyne.

Vo svojom rozhodnutí uviedol, že navrhovatelia 1./ až 10./ sa domáhali od odporkyne vydania bezdôvodného obohatenia spolu vo výške 40.217,01 € s príslušenstvom, a to každému podľa výšky ich podielu na úhrade vyššie uvedenej sumy odporkyni, t. j. v sume 5.745,28 € a ako aj vydania bezdôvodného obohatenia spolu vo výške 23.132,48 € z titulu predaja inžinierskych sietí, t. j. každý vo výške 2.891,56 € s príslušenstvom a náhrady trov konania. Rozsudkom č. k. 52C/228/2009 - 160 súd rozhodol tak, že konanie v časti návrhu navrhovateľov 2./ a 3./ zastavil. Odporkyni náhradu trov konania v časti, v ktorej bolo konanie zastavené, nepriznal. Odporkyňu zaviazal uhradiť navrhovateľom 1./ až 8./ každému sumu 2.891,56 € s príslušenstvom a vo zvyšku návrh navrhovateľov 1./ až 8./ zamietol. Žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal. Rozsudok nadobudol právoplatnosť v časti zastavenia konania a v zamietajúcej časti návrhu právoplatnosť dňa 27. 07. 2011. Vo zvyšnej časti Krajský súd v Bratislave Uznesením č. k. 9Co 390/2011 - 208 rozsudok prvostupňového súdu na odvolanie odporkyne v časti výroku o náhrade trov konania v časti, v ktorej bolo konanie zastavené potvrdil a vo vyhovujúcej časti a v časti výroku o náhrade trov konania rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné, aby súd ako predbežnú otázku riešil platnosť resp. neplatnosť kúpnej zmluvy zo dňa 30. 06. 2006 uzatvorenej medzi SPP, a.s. ako kupujúcim a odporkyňou ako predávajúcou a kúpnej zmluvy uzavretej medzi predávajúcim,

t.j. odporkyňou a kupujúcim, t.j. spoločnosťou Západoslovenská energetika, a.s. zo dňa 18. 04. 2006, keď takémuto posúdeniu nie je na prekážku ani skutočnosť, že účastníkmi tohto konania nie sú všetky subjekty, ktoré zmluvu uzavreli. V prípade ak prvostupňový súd vyrieši otázku tak, že kúpne zmluvy sú neplatné, je potrebné zaoberať sa aktívnou legitímáciou navrhovateľov v konaní a to aj s poukazom na ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak je zmluva neplatná, alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Prvostupňový súd ďalej uviedol, že dokazovaním, ktoré vo veci vykonal zistil, že Dohoda o financovaní zo dňa 02. 06. 2003 bola uzatvorená medzi vlastníkami pozemkov a obcou. Predmetom dohody bolo financovanie spracovania projektovej dokumentácie potrebnej na vydanie stavebného povolenia na výstavbu inžinierskych sietí ako aj financovanie samotnej výstavby inžinierskych sietí. V zmysle dohody sa vlastníci zaviazali, že prevezmú všetky finančné záväzky, ktoré pre obec vyplynú zo zmlúv uzavretých za účelom vybudovania inžinierskych sietí. Obec bola povinná finančné prostriedky poskytnuté navrhovateľmi použiť na úhradu faktúr za inžinierske siete. Z Dodatku k Dohode o financovaní (bez uvedenia dátumu) vyplýva, že bol uzatvorený medzi vlastníkami pozemkov a obcou Miloslavov za účelom aby navrhovateľka 2./ vstúpila do všetkých práv a povinností vyplývajúcich z Dohody o financovaní. Z Dodatku k Dohode o financovaní zo dňa 02. 06. 2003 vyplýva, že vlastníci pozemkov poverili odporkyňu zastupovaním vo veci so správcami sietí, firmami realizujúcimi vybudovanie IS a vybavenia všetkých náležitých povolení a potvrdení. Z listu odporkyne zo dňa 23. 02. 2004 vyplýva, že cena inžinierskych sietí na jedného majiteľa pozemku je vo výške 12.876,78 € (387.926,-- Sk). Odporkyňa oslovila vlastníkov pozemkov ako spoluinvestorov. V cenovej ponuke nie sú zahrnuté elektrické a plynové prípojky domové, dláždené plochy, rozkopávka cesty, vytýčenie stavby geodetom, znalecký posudok, kolaudačné rozhodnutia a DPH. V prípade záujmu je firma schopná takúto prípojku zhotoviť. Jedna elektr. prípojka s hodinami k rodinnému domu je cca 15.000,-- Sk a plynová cca 6.500,-- Sk. Odporkyňa upozornila tých, ktorý doposiaľ nezložili peniaze, aby tak urobili, nakoľko je to od nich neférové, nehovoriac o žiadnej pomoci a nezájme vo veci vybavovania ich spoločnej veci. Z listu odporkyne a kolektívu investorov zo dňa 23. 02. 2004 vyplýva, že vyzvali navrhovateľku 2./ (označená ako "vážený spoluinvestor") na úhradu 387.926,-- Sk najneskôr do 15. 03. 2004. Z kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi SPP, a.s. ako kupujúcim a odporkyňou ako predávajúcou zo dňa 30. 06. 2006 vyplýva, že SPP, a.s. od odporkyne odkúpil plynárenské zariadenia za cenu 340.000,-- Sk. Predávajúci potvrdzuje že na predávaných zariadeniach neviaznu žiadne práva tretích osôb. Z kúpnej zmluvy uzavretej medzi predávajúcim, t. j. odporkyňou a kupujúcim, t. j. spoločnosťou Západoslovenská energetika, a.s. zo dňa 18. 04. 2006 vyplýva, že previedla vlastnícke právo k distribučnému rozvodu elektrickej energie za kúpnu cenu 444.000,-- Sk. Predávajúci prehlasuje, že je výlučným vlastníkom hmotného investičného majetku, ktorý je predmetom prevodu a že ku dňu podpisu tejto zmluvy na predmete zmluvy neviaznu žiadne ťarchy, vecné bremená, dlžoby, záložné práva ani iné práva tretích osôb, ktoré by obmedzovali prevod vlastníckych práv. Z výzvy na usporiadanie podmienok zmluvy o dielo zo dňa 20. 10. 2009 vyplýva, že obec odporkyňu upozornila, aby pristúpila k úhrade dlhu zhotoviteľovi diela vo výške 40.217,01 € (1.211.577,59 Sk), nakoľko v opačnom prípade zhotoviteľ vykoná zásah do diela tak, aby nebolo možné kanalizáciu užívať. Z výzvy na preukázania vlastníckeho práva zo dňa 27. 04. 2011 vyplýva, že Západoslovenská energetika, a.s. vyzvala odporkyňu na preukázanie vlastníckeho práva k inžinierskym sieťam v čase predaja, inak na vrátenie zaplatenej kúpnej ceny, nakoľko takýto právny úkon je absolútne neplatným právnym úkonom.

Po právnej stránke svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil ustanoveniami § 34, § 39, § 123, § 124, § 132 ods. 1, § 451 ods. 1,2, § 456, § 457, § 458 ods. 1, 2, 3, § 631 Občianskeho zákonníka keď na základe vykonaného dokazovania, citovaných zákonných ustanovení a s poukazom na právny názor Krajského súdu v Bratislave, ktorým je prvostupňový súd viazaný, mal prvostupňový súd za preukázané, že návrh navrhovateľov nie je s poukazom na nedostatok ich aktívnej legitímácie v tomto konaní dôvodný. Po čiastočnom späťvzati návrhu a nadobudnutí právoplatnosti Rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 52C/228/2009 - 160 v zamietajúcej časti návrhu, zostalo predmetom konania vydanie bezdôvodného obohatenia spolu vo výške 23.132,48 € získaného predajom inžinierskych sietí odporkyňou spoločnosti Západoslovenská energetika, a.s. a SPP, a.s. . Ako to vyplýva z rozhodnutia odvolacieho súdu, súd bol povinný v prvom rade posúdiť otázku platnosti sporných zmlúv, t. j. zmluvy uzavretej medzi odporkyňou ako predávajúcou na strane jednej a spoločnosťou Západoslovenská energetika, a.s. ako kupujúcim na strane druhej a tiež zmluvy uzavretej medzi odporkyňou ako predávajúcou na strane jednej a spoločnosťou SPP, a.s. ako kupujúcim na strane druhej. Prvostupňový súd preto ďalšie dokazovanie v tejto veci zameral na posúdenie platnosti sporných zmlúv, keď podľa názoru prvostupňového súdu ako aj súdu odvolacieho je Dohoda o financovaní zo dňa 02. 06. 2003 vo vzťahu k prejednávanej veci právne bez významu. Dohoda o financovaní bola uzavretá medzi navrhovateľmi a odporkyňou na strane

jednej a obcou na strane druhej. V zmysle tejto zmluvy sa však nikdy neplnilo. Plnilo sa na základe ústnej dohody medzi účastníkmi tohto konania, ktorej obsah prvostupňový súd zisťoval dokazovaním vykonaným v tomto konaní, pričom táto dohoda je rôzna od písomnej dohody zo dňa 02. 06. 2013. Táto skutočnosť v konaní sporná ani nebola.

Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že navrhovatelia na základe vzájomnej ústnej dohody poskytli odporkyňi peňažné prostriedky za účelom zabezpečenia vybudovania inžinierskych sietí. Táto skutočnosť vyplýva jednak zo zhodných tvrdení všetkých navrhovateľov a jednak z listinných dôkazov predložených v tomto konaní. Navrhovatelia v tomto konaní zhodne uviedli, že sa aj s odporkyňou dohodli na vybudovaní spoločnej veci, t. j. vybudovaní inžinierskych sietí, čo si "vzala na starosť" práve odporkyňa (s manželom). Navrhovatelia na účet odporkyne poukázali peňažnú sumu vo výške podielu na cene za vybudovanie inžinierskych sietí, pričom odporkyňou mali byť z vyzbieranej sumy uhrádzané platby za vybudovanie inžinierskych sietí. Táto skutočnosť okrem zhodných výpovedí navrhovateľov vyplýva aj z listinných dôkazov (najmä list odporkyne zo dňa 23. 02. 2004), ktorých autorkou bola samotná odporkyňa (čo v konaní nespochybňovala), pričom ako to vyplýva z jeho obsahu, navrhovatelia boli "spoluinvestormi". Z obsahu tohto listu tiež vyplýva, že v cenovej ponuke boli zahrnuté elektrické a plynové prípojky domové, dláždené plochy, rozkopávka cesty, vytýčenie stavby geodetom, znalecký posudok, kolaudačné rozhodnutia a DPH, t. j. cena za vybudovanie inžinierskych sietí ako celku. Bolo tiež uvedené, že jedna elektr. prípojka s hodinami k rodinnému domu je cca 15.000,- Sk a plynová cca 6.500,- Sk. Neobstojí preto tvrdenie odporkyne a podľa názoru súdu účelová výpoveď jej manžela Júliusa Chovanca o tom, že navrhovatelia zaplatili výlučne za prípojku k domu, nakoľko podľa písomného vyjadrenia samotnej odporkyne cena prípojok k rodinnému domu je cca 21.500,- Sk, pričom navrhovatelia poskytli odporkyňi peňažnú čiastku rádovo vyššiu než je táto suma. Z listu odporkyne v neposlednom rade vyplýva, že upozorňovala tých, ktorí doposiaľ nezložili peniaze, aby tak urobili, nakoľko je to od nich neférové, nehovoriac o žiadnej pomoci a nezáujme vo veci vybavovania ich spoločnej veci. Vo svetle vyššie uvedených skutočností prvostupňový súd považoval tvrdenia odporkyne o tom, že inžinierske siete boli jej vlastníctvom za účelové a nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní. Pokiaľ ide o tvrdenie odporkyne o tom, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu zmluvy o dielo, prvostupňový súd považuje toto tvrdenie za právne neopodstatnené. Zo žiadneho dôkazu vykonaného v konaní nevyplýva, že by k uzavretiu akejkoľvek zmluvy o dielo došlo ani to, že by bolo úmyslom účastníkov tohto konania zmluvu o dielo uzavrieť. Len samotné tvrdenie tejto skutočnosti bez preukázania relevantných skutočností (uzavretie dohody o podstatných náležitostiach zmluvy) preto v žiadnom prípade neobstojí. V tejto súvislosti prvostupňový súd k účelovému tvrdeniu odporkyne uviedol, že pokiaľ by aj skutočne došlo k uzavretiu zmluvy o dielo (čo v tomto konaní preukázané nebolo), odporkyňi by ako údajnej zhotoviteľke diela nemohlo vzniknúť vlastnícke právo k tejto veci (inžinierskym sieťam). Toto tvrdenie odporkyne je preto v zjavnom rozpore s jej ostatnými tvrdeniami uvedenými v tomto konaní. Odporkyňa v tomto konaní nijako a ničím nepreukázala, že by jej svedčalo (výlučné) vlastnícke právo k sieťam a na základe akej právnej skutočnosti sa mala stať ich výlučnou vlastníčkou. Naproti tomu v konaní bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že vybudovanie inžinierskych sietí financovali všetci účastníci tohto konania spoločne, ich zámerom bolo vybudovať spoločnú vec a teda vlastnícke právo k inžinierskym sieťam patrí všetkým účastníkom tohto konania (vrátane odporkyne) a teda účastníci tohto konania sú podielovými spoluvlastníkmi spoločnej veci, t. j. inžinierskych sietí.

S poukazom na vyššie uvedené mal prvostupňový súd za to, že odporkyňa ako podielová spoluvlastníčka inžinierskych sietí, nemohla na spoločnosti Západoslovenská energetika, a.s. a SPP, a.s. previesť vlastnícke právo k inžinierskym sieťam ako celku, t. j. nemohla na menované spoločnosti viac práv než sama mala. Zásada "Nemo plus iuris" je jednou zo základných zásad civilného práva, pričom v jej zmysle nevlastník nemôže platne previesť vlastnícke právo vlastníka na tretiu osobu, a pokiaľ k uzavretiu takého právneho úkonu dôjde, tento je absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Odporkyňa mohla platne previesť jedine svoj spoluvlastnícky podiel na inžinierskych sieťach (po uplatnení predkúpneho práva ostatných spoluvlastníkov). Ako to však vyplýva z obsahu sporných právnych úkonov, odporkyňa predala inžinierske siete ako celok (čo v tomto konaní sama uviedla) tvrdiac, že je výlučnou vlastníčkou inžinierskych sietí. Je teda zrejmé, že úmyslom zmluvných strán bol prevod vlastníckeho práva k inžinierskym sieťam ako celku a v žiadnom prípade nie len spoluvlastníckeho podielu odporkyne, ktorá skutočnosť, že nie je výlučnou vlastníčkou sietí zmluvným partnerom zamlčala. Z uvedeného dôvodu mal prvostupňový súd za to, že sporné kúpne zmluvy sú v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatnými právnymi úkonmi. K platnému prevodu vlastníckeho práva k inžinierskym sieťam v žiadnej ich časti nedošlo, a teda účastníci tohto konania stále sú podielovými spoluvlastníkmi inžinierskych sietí.

Nakoľko teda navrhovatelia (a odporkyňa) stále sú podielovými spoluvlastníkmi inžinierskych sietí a k platnému prevodu vlastníckeho práva k inžinierskych sieťam podľa názoru súdu nedošlo, navrhovatelia v tomto konaní nie sú aktívne vecne legitimovaní. Tento právny názor vyslovil odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí, a súd je týmto právnym názorom viazaný. V zmysle ustanovenia § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Z uvedeného dôvodu preto odporkyňa nie je povinná vyplatiť navrhovateľom podiel na sume, ktorú utŕžila za predaj inžinierskych sietí, naopak, odporkyňa je v zmysle zákona povinná tieto finančné prostriedky vrátiť účastníkom neplatnej zmluvy. S poukazom na vykonané dokazovanie a vyššie uvedené právne závery súdu, súd návrh navrhovateľov s poukazom na nedostatok ich aktívnej vecnej legitimácie zamietol.

O trovách konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal úspešnej odporkyni náhradu trov konania, ktoré predstavujú: A) trovy právneho zastúpenia právneho zástupcu navrhovateľa, ktoré podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení platnom v čase vykonania úkonu pozostávajú z: 1/ 1 úkon právnej služby s hodnotou úkonu 636,29 € vrátane DPH 19 %, vychádzajúc z hodnoty sporu 5 745,28 € (§ 10 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 3 vyhlášky) a to prevzatie a príprava zastúpenia 25. 03. 2010; 2/ 2 úkony právnej služby s hodnotou úkonu 641,70 € vrátane DPH 20 %, vychádzajúc z hodnoty sporu 5 745,28 € (§ 10 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 3 vyhlášky) a to účasť na pojednávaní dňa 23. 03. 2011 a 18. 05. 2011; 3/ 1 úkon právnej služby s hodnotou úkonu 812,56 Eur vrátane DPH 20 %, vychádzajúc z hodnoty sporu 8 636,84 € (§ 10 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 3 vyhlášky) a to účasť na pojednávaní dňa 25. 05. 2011; 4/ 5 úkonov právnej služby s hodnotou úkonu 355,87 € vrátane DPH 20 %, vychádzajúc z hodnoty sporu 2 891,56 € (§ 10 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 3 vyhlášky) a to písomné podanie na súd - odvolanie 26. 07. 2011, účasť na pojednávaní dňa 14. 11. 2012, 30. 01. 2013, 10. 04. 2013, 06. 09. 2013; 5/ 1 úkon právnej služby s hodnotou úkonu 118,62 € (1/3 odmeny) vrátane DPH 20 %, vychádzajúc z hodnoty sporu 2 891,56 € (§ 10 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 3 vyhlášky) ďalšia porada s klientom 26. 04. 2013 - 1 hodina ; 6/ 1 úkon právnej služby s hodnotou úkonu 88,95 € (1/4 odmeny) vrátane DPH 20 %, vychádzajúc z hodnoty sporu 2 891,56 € (§ 10 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 3 vyhlášky) účasť na pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok 27. 09. 2013 ; 7/ Režijný paušál - 1 x 8,57 € (vrátane DPH 19 %), 4 x 8,89 €, 1 x 9,15 a 5 x 9,37 € (všetko vrátane DPH 20 %), spolu: 100,13 € vrátane DPH (§ 16 ods. 3 vyhlášky). B) Iné trovy konania pozostávajúce z navrhovateľkou zaplateného súdneho poplatku za odvolanie vo výške 910,44 €. Navrhovatelia sú povinní zaplatiť trovy právneho zastúpenia právneho zástupcu navrhovateľa vo výške 4 819,30 € vrátane DPH (4. 719,17 € za 11 úkonov právnej služby a 100,13 € za 11 režijných paušálov) a iné trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 910,44 €. Spolu teda trovy konania predstavujú 5 729,74 € vrátane DPH. Nakoľko išlo o spojenie viacerých vecí, každý z navrhovateľov je povinný nahradiť trovy konania v alikvotnej výške 954,95 €, pozostávajúcich zo 151,74 € - alikvotná časť súdneho poplatku za odvolanie zaplateného odporkyňou a 803,21 € - náhrada trov právneho zastúpenia. Alikvotná časť trov konania zodpovedá celkovému súčtu trov konania vydeleneho počtom spojených vecí, teda 6. Navrhovatelia 6./ a 7./ a navrhovatelia 9./ a 10./ sú povinní trovy právneho zastúpenia vo výške 954,95 € zaplatiť spoločne a nerozdielne, nakoľko títo uplatnili svoj nárok v tomto konaní spoločne a nerozdielne.

Prvostupňový súd odporkyni priznal náhradu trov právneho zastúpenia na základe ich vyčíslenia jej právnym zástupcom zo dňa 06. 09. 2013. Trovy však upravil v zmysle ustanovenia § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., podľa ktorého pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty vecí s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach. Právnomu zástupcovi odporkyne nepriznal odmenu 2x za prevzatie a prípravu právneho zastúpenia, nakoľko odporkyňa počas konania dvakrát bez relevantného dôvodu zmenila svojho právneho zástupcu. Takto vzniknuté trovy súd nepovažuje za účelne vynaložené na ochranu práv odporkyne. Súd nepriznal ani náhradu za písomné podania na súd z dní 15. 11. 2012, 11. 04. 2013, nakoľko tieto sa v spise nenachádzajú. Ďalej súd nepriznal náhradu za písomné podania z dní 21. 06. 2012 a 28. 08. 2012, pretože tieto podania neobsahovali žiadne skutkové ani právne tvrdenia týkajúce sa veci samej. Náhradu súd nepriznal ani za písomné podanie zo dňa 27. 05. 2013, pretože ide o reakciu právneho zástupcu odporkyne na podania, ktoré boli právnej zástupkyne doručené len na vedomie, súd ju nevyzýval na vyjadrenie sa k nim, navyše podanie právnej zástupkyne neobsahovalo žiadnu skutkovú ani právnu argumentáciu. Za ďalšiu poradu s klientom dňa 26. 04. 2013 v trvaní 1 hodina súd priznal odmenu vo výške jednej tretiny základnej sadzby tarifnej odmeny, nakoľko dĺžka tejto porady nepresiahla 1 hodinu. Za účasť na pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok dňa 27. 09. 2013 súd priznal odmenu iba vo výške jednej štvrtiny základnej sadzby tarifnej odmeny a nie vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny v súlade s platným znením vyhlášky, pretože právny zástupca žiadal priznať iba štvrtinovú odmenu.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľa 1./ až 8./ ako aj odporkyňa.

Odvolanie navrhovateľov 1./ až 8./ smerovalo proti všetkým výrokom a navrhovateľa žiadali aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil, vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie, alternatívne aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že ich návrhu v celom rozsahu vyhovie a zaviazne odporkyňu k náhrade trov celého konania. Mali zato, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Mali zato, že prvostupňový súd sa dostatočne nevysporiadal so skutočnosťou, že odporkyňa pri kúpnych zmluvách uzavretých s SPP a ZSE nebola vo vzťahu k prevádzaným inžinierskych sieťam nevlastníčkou ale spoluvlastníčkou, a teda či uzavretie predmetných zmlúv skutočne nespôsobil vznik právnych vzťahov medzi ich účastníkmi. Súd prvého stupňa sa vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že kúpna zmluva č. 11/2006 RCZ uzavretá medzi odporkyňou a SPP bola uzavretá podľa § 409 a nasl. Obchodného zákonníka („ObZ“). V súlade s ust. § 446 ObZ „kupujúci nadobúda vlastnícke právo aj v prípade, keď predávajúci nie je vlastníkom predávaného tovaru, ibaže v čase, keď predávajúci mal vlastnícke právo nadobudnúť, vedel, že predávajúci nie je vlastníkom a že nie je oprávnený s tovarom nakladať za účelom jeho predaja.“ Je nepochybné, že SPP ako kupujúci mal dôvod byť presvedčený, že odporkyňa ako predávajúca je vlastníkom sietí nakoľko táto ako vlastníčka vystupovala a (vzhľadom na podmienky dohody s nami) bola schopná predkladať príslušnú technickú dokumentáciu. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 4Cdo/274/2006. Namietali, že nie je pravdou, že Krajský súd ako odvolací súd vo svojom uznesení č. 9Co 390/2011 zo dňa 31. 05. 2011 vyslovil právny názor, že ak sme stále podielovými spoluvlastníkmi inžinierskych sietí a k platnému prevodu vlastníckeho práva k inžinierskym sieťam nedošlo, nie sme v konaní aktívne vecne legitimovaní. Rovnako sa prvostupňový súd nezaoberal skutočnosťou, že SPP a ZSE nadobudli vlastnícke právo k predmetným sieťam vydržaním v súlade s ust. § 134 Občianskeho zákonníka. Keďže SPP a ZSE uzavreli v roku 2006 zmluvy o kúpe sietí, za tieto riadne zaplatili a vzhľadom na okolnosti (okrem iného prehlásenie odporkyne, že je vlastníčkou prevádzaných sietí) užívali tieto siete od tohto času dobromyseľne ako svoje vlastníctvo a boli splnení podmienky na nadobudnutie vlastníctva sietí v súlade s citovaným uznesením zákona. Navrhovateľa uviedli, že nie sú, v rozpore s názorom súdu prvého stupňa viac spoluvlastníci sietí a vlastníctvo stratili na základe konania odporkyne, ktorá na základe tohto konania obdržala od kupujúcich kúpnu cenu aj za ich spoluvlastnícke podiely a oni sú oprávnení túto kúpnu cenu v rozsahu viažucom sa na naše spoluvlastnícke podiely žiadať od odporkyne.

Čo sa týka výroku o trovách konania poukázali na pochybenia súdu prvého stupňa vo vyhotovení rozsudku, kde vo výroku o náhrade trov konania sú očíslovaní účastníci konania inak ako je to v záhlaví rozsudku. Takéto označenie navrhovateľov v samotnom výroku rozsudku a tiež odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti výroku o náhrade trov konania vedie k tomu, že rozsudok v časti týkajúcej sa náhrady trov konania je zmätočný, nevykonateľný. Okrem uvedeného je ďalším dôvodom na to, aby odvolací súd zrušil rozsudok v napadnutej výrokovej časti o trovách a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie aj skutočnosť, že odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti výpočtu trov konania je nedostatočné a z toho dôvodu je rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti nepreskúmateľný (arbitrážny). Nedostatočnosť odôvodnenia spočíva podľa nášho názoru v tom, že súd prvého stupňa v napadnutej časti rozsudku odôvodnil výpočet výšky trov konania iba odkazom na príslušné ustanovenia vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a uviedol, z akej hodnoty sporu vychádzal, ale žiadnym spôsobom nepopísal postup pri výpočte výšky tarifnej odmeny pri jednom úkone a z tejto hodnoty sporu a akým spôsobom aplikoval ustanovenie § 13 ods. 3 citovanej vyhlášky. Nie je preto vôbec jednoznačné a jasné, akým spôsobom dospel súd prvého stupňa k výške náhrady trov. Záverom uviedli, že, že podľa ich názoru existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd nemusí náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať v súlade s ustanovením § 150 ods. 1 O.s.p. Poukázali na to, že je nepochybné, že odporkyňa zneužila dôveru, ktorú jej dali, použila (podľa vlastného vyjadrenia na pojednávaní) časť zverených peňažných prostriedkov pre svoje potreby a zinkasovala ďalšie prostriedky odpredajom majetku, ktorý bol aj v ich vlastníctve zjavne s úmyslom si tieto prostriedky ponechať. Je teda zjavné, že odporkyňa konala v rozpore s dohodami a právom ako aj dobrými mravmi a túto skutočnosť bez pochybností konštatoval aj prvostupňový súd. Je preto v rozpore s dobrými mravmi ak majú znášať trovy konania, ktorým sme sa pokúsili zabezpečiť nápravu protiprávných konaní odporkyne, a to bez ohľadu na to, či súd stanovil resp. stanoví, že sme v spore z formálnych dôvodov boli úspešní.

Odvolanie odporkyne smerovalo proti výroku o náhrade trov konania, kde okrem iného tiež upozornila na nesprávne označenie navrhovateľov v záhlaví a vo výroku rozsudku a žiadala o opravu. Odporkyňa mala zato, že prvostupňový súd pri výpočte trov čo do aplikácie § 13 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. postupoval

nesprávne. Nešlo totiž o situáciu, že by 10 navrhovateľov podalo 10 samostatných žalôb a súd by ich uznesením podľa § 112 O.s.p. spojil do jedného konania, keď bola podaná jedna žaloba a poukázala analogicky aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 16. marca 2011, sp. zn. 2 Sžf 51/2010. Nakoľko jednotliví navrhovatelia uplatňovali v konaní samostatné svoje nároky voči nej, základná sadzba tarifnej odmeny sa počíta osobitne vo vzťahu ku každému nároku jednotlivého navrhovateľa. Ak by sa niektoré podania našej procesnej strany v súdnom spise nenachádzali (tak ako to tvrdí prvostupňový súd v napadnutom rozsudku), predložila upravený výpočet v tomto zmysle, kde zohľadnila i fakt, že prvostupňový súd nemienil priznať náhradu za opätovné prevzatie a prípravu vecí novým advokátom odporkyne. K úkonu vykonanému dňa 27. 05. 2013 uviedla, že naša procesná strana sa vyjadrila k návrhu navrhovateľov na vstup vedľajších účastníkov do konania. Nie je možné teda stanovisko z 27. 05. 2013 považovať za procesne nepotrebné, nakoľko sme otázku vstupu vedľajších účastníkov do konania neiniciovali my, avšak nutne bolo potrebné zaujať k danému návrhu, ako aj vyjadreniam navrhovaných vedľajších účastníkov, stanovisko. Odporkyňa svojím odvolaním teda žiadala, aby súd zaviazal navrhovateľov zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Jany Fridrichovej - Kompišovej Č.. Ú.. XXXXXXXXXXX/XXXX vedeného vo VÚB, a.s. Bratislava trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 12.254,82 €. Vo vzťahu k náhrade trov konania za zaplatený súdny poplatok odvolanie nepodávame. Vzhľadom na vyššie uvedenú skutkovú a právnu argumentáciu a fakt, že podľa § 205 ods. 2 O.s.p. je možné podať odvolanie proti rozsudku len v taxatívne vypočítaných prípadoch, pričom odporkyňa preukazuje situáciu predvídanú § 205 ods. 2 písm. a) a písm. f) O.s.p. žiadala Krajský súd v Bratislave, aby po oboznámení sa s vecou rozsudok Okresného súdu v Bratislave II č. 52C 228/2009 z 27. 09. 2013 ako vecne i právne nesprávne (v napadnutom rozsahu náhrady trov konania) zmenil tak, že zaviazá navrhovateľov zaplatiť odporkyňi náhradu trov súdneho konania, tak ako bude vyčíslená v písomnom vyhotovení rozhodnutia (teda súladne s výpočtom uvedeným v tomto podaní).

K odvolaniu navrhovateľov 1./ až 8./ sa písomne vyjadrila odporkyňa, keď čo do merita kauzy uviedla, že sa prvostupňový súd dokonale vysporiadal s bremenom tvrdenia a bremenom dokazovania, spočívajúce na strane navrhovateľov. Rešpektoval pritom záväzný právny názor KS v Ba (vyjadrený v uznesení č. 9Co 390/2011 zo dňa 30. 05. 2012). V novom konaní súdu prvej inštancie sa nepreukázala existencia osobitnej dohody medzi sporovými stranami o participácii navrhovateľa na postavení odporkyne. Tá voči budovateľom inžinierskych sietí vystupovala ako od navrhovateľov nezávislá objednávateľka. Samozrejme s absolútnou záťažou povinností, no súčasne aj benefitom konzumenta práv, vyplývajúcich z jednotlivých zmlúv o inžinierske diela (máme na mysli plynofikáciu, elektrifikáciu, privedenie verejnej vody a odkanalizovanie tangovaných pozemkov). Hovoríme o tzv. ekvivalentnosti právneho úkonu. Ak je niekto objednávateľom diela a je samozrejme zaviazaný aj povinnosťou zaplatiť zaň, tak bude - po zhotovení diela - jeho vlastníkom. Obdarovávať iné osoby, mimo rámec synalagmatickosti právneho úkonu je možné, no zo strany darcu vždy dobrovoľné. Každý jeden z navrhovateľov mal možnosť podujsť sa na rovnakú úlohu ako odporkyňa. Pasívne však čakať na výsledok práce iného a potom hľadať možnosti „kolaterálneho zisku“ je prinajmenej neslušnosťou. Pri otázke trov konania a určení, kto jej má trovy platiť sa pridržala svojho odvolania. Vzhľadom na vyššie uvedenú skutočnosť a právnu argumentáciu žiadala Krajský súd v Bratislave, aby po oboznámení sa s vecou rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. 52C 228/2009 z 27. 09. 2013 ako vecne i právne správny čo do základu prejednávanej veci potvrdil.

Navrhovatelia 1./ až 8./ sa k odvolaniu odporkyne písomne nevyjadrili.

Napadnutým uznesením č.k. 52 C 228/2009-295 zo dňa 20.novembra 2013 prvostupňový súd rozhodol takto :

I. Súd opravuje výrok rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 52C/228/2009-282 zo dňa 27.9.2013 v časti trov konania tak, že správne má výrok rozsudku v tejto časti znieť:

Navrhovatelia 1./, 2./, 3./ a 6./ sú povinní nahradiť odporkyňi trovy právneho zastúpenia každý vo výške 803,21 € a iné trovy konania vo výške 151,74 € v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupu odporkyne.

Navrhovatelia 4./ a 5./ sú povinní nahradiť odporkyňi spoločne a nerozdielne trovy právneho zastúpenia vo výške 803,21 € a iné trovy konania vo výške 151,74 € v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupu odporkyne.

Navrhovatelia 7./ a 8./ sú povinní nahradiť odporkyňi spoločne a nerozdielne trovy právneho zastúpenia vo výške 803,21 € a iné trovy konania vo výške 151,74 € v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupu odporkyne.

II. Súd opravuje prvý odsek odôvodnenia na strane 15 rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 52C/228/2009-282 zo dňa 27. 09. 2013 tak, že správne má prvý odsek odôvodnenia na strane 15 rozsudku znieť:

"A) trovy právneho zastúpenia právneho zástupcu odporkyne, ktoré podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení platnom v čase vykonania úkonu pozostávajú z:"

III. Súd opravuje tretí odsek odôvodnenia na strane 16 rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 52C/228/2009-282 zo dňa 27. 09. 2013 tak, že správne má tretí odsek odôvodnenia na strane 16 rozsudku znieť:

"B) Iné trovy konania pozostávajúce z odporkyňou zaplateného súdneho poplatku za odvolanie vo výške 910,44 €."

IV. Súd opravuje piaty odsek odôvodnenia na strane 16 rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 52C/228/2009-282 zo dňa 27.9.2013 tak, že správne má piaty odsek odôvodnenia na strane 16 rozsudku znieť:

"Nakoľko išlo o spojenie viacerých vecí, každý z navrhovateľov je povinný nahradiť trovy konania v alikvotnej výške 954,95 €, pozostávajúcich zo 151,74 € - alikvotná časť súdneho poplatku za odvolanie zaplateného odporkyňou a 803,21 € - náhrada trov právneho zastúpenia. Alikvotná časť trov konania zodpovedá celkovému súčtu trov konania vydeleneho počtom spojených vecí, teda 6. Navrhovateľa 4./ a 5./ a navrhovateľa 7./ a 8./ sú povinní trovy konania vo výške 954,95 € zaplatiť spoločne a nerozdielne, nakoľko títo uplatnili svoj nárok v tomto konaní spoločne a nerozdielne."

Vo svojom rozhodnutí prvostupňový súd uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 52C/228/2009-282 zo dňa 27. 09. 2013 súd zamietol návrh navrhovateľov a zaviazal navrhovateľov 1./ až 8./ nahradiť odporkyňou trovy konania. Podaním doručeným Okresnému súdu Bratislava II dňa 5.11.2013, odporkyňa požiadala o opravu rozsudku, z dôvodu chybného označenia navrhovateľov vo výroku rozsudku. Rovnako podaním doručeným Okresnému súdu Bratislava II dňa 7.11.2013, navrhovateľa upozornili na chybné označenie navrhovateľov vo výroku rozsudku a chyby v písaní v odôvodnení. Prvostupňový súd s poukazom na podania navrhovateľov a odporkyne opravil chybné označenie navrhovateľov vo výroku rozsudku, kde boli nesprávne označení číslami 1./ a 4./ 10./, namiesto správneho 1./ až 8./ tak, ako je uvedené v bode I. výrokovej časti tohto uznesenia. Prvostupňový súd s ohľadom na podanie navrhovateľov opravil chybu v písaní v odôvodnení rozsudku, kde v prvom odseku na strane 15 bolo nesprávne uvedené "právneho zástupcu navrhovateľa" namiesto správneho "právneho zástupcu odporkyne," ako je uvedené v bode II. výrokovej časti tohto uznesenia. Súd opravil tiež chybu v písaní v odôvodnení rozsudku v treťom odseku na strane 16, kde bolo nesprávne uvedené "navrhovateľkou zaplateného súdneho poplatku," namiesto správneho "odporkyňou zaplateného súdneho poplatku," ako je uvedené v bode III. výrokovej časti tohto uznesenia. V súvislosti s opravou chybného označenia navrhovateľov vo výroku súd opravil aj chybné označenie navrhovateľov v odôvodnení rozsudku v piatom odseku na strane 16, kde bolo nesprávne uvedené "Navrhovateľa 6./ a 7./ a navrhovateľa 9./ a 10./ sú povinní trovy právneho zastúpenia vo výške 954,95 € zaplatiť spoločne a nerozdielne" namiesto správneho "Navrhovateľa 4./ a 5./ a navrhovateľa 7./ a 8./ sú povinní trovy konania vo výške 954,95 € zaplatiť spoločne a nerozdielne" ako je uvedené v bode IV. výrokovej časti tohto uznesenia. Vzhľadom na skutočnosť, že pri vyhotovení predmetného rozsudku došlo k zrejším nesprávnostiam, prvostupňový súd dané zrejme nesprávnosti v zmysle ustanovenia § 164 O.s.p. opravil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, keď vo zvyšku zostáva predmetný rozsudok nezmenený.

Proti tomuto uzneseniu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľa 1./ až 8./ ktorí žiadali aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil. Mali zato, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ustanovenie § 164 O.s.p. na tento rozsudok, nakoľko nedošlo k naplneniu predpokladov, ktoré toto ustanovenie vyžaduje. Súdna prax a právna teória ustálila túto definíciu § 164 O.s.p. tak, že za zrejmu nesprávnosť pri písaní a počítaní možno považovať také chyby, ku ktorým došlo zjavným a okamžitým zlyhaním duševnej alebo mechanickej činnosti osoby, ktorá rozhodnutie vyhotovila a ktoré je každému zrejmé. Za inú zrejmu nesprávnosť možno považovať rozpor medzi vyhláseným rozhodnutím a jeho písomným vyhotovením (z uznesenia Najvyššieho súdu SR. sp. zn. 4Obo 44/2011 zo dňa 31.05.2011). Mali zato, že v danom prípade sa nejedná o zrejmu chybu v písaní a počítaní, ani o iné zrejme nesprávnosti. Súd takéto číselné označenie účastníkov konania používa ako vo výroku svojho rozsudku, tak aj v jeho odôvodnení, a teda jasne zaväzuje navrhovateľov 1./, 4./, 5./ a 8./ k náhrade trov samostatne a navrhovateľov 6./ a 7./ aj 9./ a 10./ spoločne a nerozdielne. Z tohto samotného je možné vyvodiť, že sa nejedná o chyby v písaní a už vôbec nie, že by k ním došlo zjavným a okamžitým zlyhaním duševnej alebo mechanickej činnosti osoby, ktorá rozhodnutie vyhotovila a ktoré je každému zrejmé. Výrok súdneho rozhodnutia, rovnako ako aj jeho odôvodnenie zaväzuje uvedených účastníkov tak, ako to súd v rozsudku uviedol a nie je možné tieto časti opraviť a zmeniť iba týmto opravným uznesením. Ako sme uviedli v našom podaní - odvolaní voči samotnému rozsudku máme za to, že prvostupňový súd

pochybil, vydal rozsudok, ktorý je zmätočný a nevykonateľný a takúto chybu nemožno opraviť opravným uznesením, ale zrušením rozsudku, a teda aj samotného opravného uznesenia.

K odvolaniu navrhovateľov sa písomne vyjadrila odporkyňa v tom duchu, že ona ako aj navrhovatelia zhodne reagovali a upozornili na chybné číslovanie navrhovateľov a všetkým teda bolo zrejmé, že ide o zrejmú chybu a v tejto rovine je potrebné aj problém vnímať.

Odvolačný súd preskúmal a prejednal vec v napadnutom rozsahu podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 211 ods. 2 a § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolania navrhovateľov 1./ až 8./, odvolanie odporkyne proti rozsudku a ani odvolanie navrhovateľov 1./ až 8./ proti uzneseniu nie sú dôvodné.

Predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 23.132,48 € príslušenstvom, ktorého sa domáhali navrhovatelia 1./, 2./, 3./, 6./ každý vo výške 2.891,56 €, navrhovatelia 4./,5./ vo výške 2.891,56 € a navrhovatelia 7./,8./ vo výške 2.891,56 € od odporkyne na tom skutkovom základe, že odporkyňa inžinierske siete odpredala SPP, a.s. na základe kúpnej zmluvy zo dňa 30. 06. 2006 za cenu 340.000,-- Sk / 11.285,93€ / a Západoslovenskej energetike, a.s. na základe kúpnej zmluvy zo dňa 18. 04. 2006 za kúpnu cenu 444.000,-- Sk / 14.738,10€ /, ktoré kúpne ceny si ponechala, napriek tomu, že inžinierske siete neboli v jej výlučnom vlastníctve ale v podielovom spoluvlastníctve aj navrhovateľov. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

Podľa § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Po oboznámení sa s obsahom spisu má odvolací súd zato, že súd prvého stupňa po odstránení nedostatkov, ktoré boli súdu prvého stupňa vytýkané odvolacím súdu v zrušujúcom uznesení č.k. 9Co 390/2011-208 a viazaný právnym názorom odvolacieho súdu riadne zistil skutkový stav veci v zmysle § 153 ods. 1 O.s.p.. Prvostupňový súd vec správne právne posúdil, keď s poukazom na vyššie citované ustanovenia § 39, § 132, § 451 ods. 1,2, § 457 Občianskeho zákonníka s všeobecne platnej právnej zásady "nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet", t.j. "nikto nemôže na druhého previesť viac práva, ako má sám", dospel k záveru o neplatnosti kúpenej zmluvy zo dňa 30. 06. 2006 uzatvorenej medzi odporkyňou a SPP, a.s. a neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 18. 04. 2006 uzatvorenej medzi odporkyňou a Západoslovenskou energetikou, a.s.. Rovnako prvostupňový súd dospel k správne záveru, že navrhovatelia 1./ až 8./ nie sú aktívne legitimovaný na vydanie bezdôvodného obohatenia od odporkyne. Jednou zo skutkových podstát je v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka plnenie získané z neplatného právneho úkonu s ktorou skutkovou podstatou súvisí aj ďalšie ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka. Ak je neplatným úkonom kúpna zmluva, čo je aj daný prípad, logicky povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie zaťažuje účastníkov zmluvy / kupujúceho alebo predávajúceho / a nie iné osoby. Žiadna tretia osoba nemôže byť zaviazaná na vydanie plnenia, ktoré si účastníci poskytli na základe neplatnej kúpnej zmluvy, pretože ako neúčastník neplatného právneho úkonu z neho ani nemohla žiadne plnenie získať. Prvostupňový súd vyššie prijaté právne závery primerane vysvetlil a z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotná skutočnosť, že navrhovatelia sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvého stupňa nestotožňujú, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozsudku kladie zákonné ustanovenie § 157 O.s.p. Odvolací súd má vzhľadom na vyššie uvedené zato, že súd prvého stupňa teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil / § 157 ods. 2, 3 O. s.p. / .

Navrhovatelia v odvolaní namietali, že súd prvého stupňa sa vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že kúpna zmluva č. 11/2006 RCZ uzavretá medzi odporkyňou a SPP bola uzavretá podľa § 409 a nasl. Obchodného zákonníka, keď podľa § 446 Obchodného zákonníka kupujúci nadobúda vlastnícke právo aj v prípade, keď predávajúci nie je vlastníkom predávaného tovaru, ibaže v čase, keď predávajúci mal vlastnícke právo nadobudnúť, vedel, že predávajúci nie je vlastníkom a že nie je oprávnený s tovarom nakladať za účelom jeho predaja. Odvolací súd má zato, že táto námietka nie je dôvodná, keďže kúpna

zmluva v zmysle § 409 Obchodného zákonníka môže byť uzavretá, len ak je predmetom kúpy hnuiteľná vec. V danom prípade ako to vyplýva z čl. I samotnej zmluvy predmetom zmluvy je zariadenie / STL plynovod DN 50-129,3m; STL plyn.prípojka DN 25- 84,46m / , ktoré je vybudované ako líniová stavba. Uvedená skutočnosť vyplýva aj Rozhodnutia Obce K. Č..S.. Výst.140-7-M-2005-VA o povolení užívania stavby, Zo Zápisu o odovzdaní a prevzatí budovy stavby zo dňa 28.6.2004. To znamená, že predmetom zmluvy bola nehnuteľnosť v zmysle § 119 ods. 2 Občianskeho zákonníka a predmetom kúpy podľa Obchodného zákonníka nemôžu byť nehnuteľnosti, za ktoré sa považujú pozemky a stavby spojené so zemou pevným základom. Kúpa nehnuteľností sa spravuje Občianskym zákonníkom, aj keď zmluvnými stranami sú podnikatelia, keď uvedená skutočnosť, je ďalším dôvodom neplatnosti kúpnej zmluva č. 11/2006 RCZ a preto nie je možné ani aplikovať ustanovenia § 446 Obchodného zákonníka.

Nespôsobilý dosiahnuť zmenu napadnutého rozsudku je dôvod odvolania uplatnený navrhovateľmi, že sa prvostupňový súd nezaoberal skutočnosťou, že SPP a ZSE nadobudli vlastnícke právo k predmetným sieťam vydržaním v súlade s ust. § 134 Občianskeho zákonníka, lebo v prípade ak by k tomu aj došlo čo prvostupňový súd ani neskúmal, tak táto skutočnosť nemá vplyv na predmet konania tak ako bol uplatnený, t.j. vydanie bezdôvodného obohatenia a odporkyňa by v žiadnom prípade nebola pasívne vecne legitimovaná v konaní.

Čo sa týka ďalších námietok uvedených v odvolaní, s týmito sa odvolací súd nezaoberal, keďže už prvostupňový súd sa vo svojom odôvodnení podrobne zaoberal na všetky pre vec dôležitými argumentami účastníkov. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994).

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil vrátane výroku o náhrade trov konania.

Výrok o náhrade trov konania je potrebné preskúmať v spojení s opravným uznesením č.k. 52 C 228/2009-295 zo dňa 20.novembra 2013. Keďže aj toto opravné uznesenie bolo napadnuté odvolaním navrhovateľov 1./ až 8./ odvolací súd preskúmal i z hľadiska tohto odvolania podaného proti uzneseniu podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a napadnuté uznesenie ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Podľa § 164 ods. 1 O.s.p. súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O návrhu na opravu súd rozhodne do 30 dní od jeho podania. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí účastníkom. Pritom môže odložiť vykonateľnosť rozsudku na čas, kým opravné uznesenie nenadobudne právoplatnosť.

Oprava v zmysle citovaného ustanovenia sa môže týkať, záhlavia, výroku, odôvodnenia, poučenia, prípadne aj dátumu vyhlásenia a podpisu, ale opraviť rozsudok je možné len v prípadoch, že ide o chyby v písaní a počítaní a ďalej o také chyby, ktoré sú ako zrejme nesprávnosti podobného pôvodu ako chyby v písaní a počítaní, t.j. ku ktorým došlo len zjavným a okamžitým zlyhaním v duševnej či mechanickej činnosti osoby, za účasti ktorej došlo k vyhláseniu alebo vyhotoveniu rozsudku, a ktoré sú každému zrejme; zrejmosť takej nesprávnosti vysvitá najmä z porovnania výroku rozsudku s jeho odôvodnením, prípadne aj z iných súvislostí.

Navrhovatelia 1./ až 8./ v odvolaní namietali, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ustanovenie § 164 O.s.p. Mali zato, že v danom prípade sa nejedná o zrejmu chybu v písaní a počítaní, ani o iné zrejme nesprávnosti, keď súd takéto číselné označenie účastníkov konania používa ako vo výroku svojho rozsudku, tak aj v jeho odôvodnení, a teda jasne zaväzuje navrhovateľov 1./, 4./, 5./ a 8./ k náhrade trov samostatne a navrhovateľov 6./ a 7./ aj 9./ a 10./ spoločne a nerozdielne. Výrok súdneho rozhodnutia, rovnako ako aj jeho odôvodnenie zaväzuje uvedených účastníkov tak, ako to súd v rozsudku uviedol a nie je možné tieto časti opraviť a zmeniť iba týmto opravným uznesením.

Odvolací súd má zato, že uvedená námietka nie je dôvodná. Z obsahu zápisnice o pojednávaní dňa 27.9.2013 / čl. 280 spisu / vyplýva, že prvostupňový súd vyhlásil rozsudok tak, že „ Súd návrh

zamieta. Navrhovatelia 1./,2./, 3./, 4./, 5./, 6./, 7./, 8./ sú povinní zaplatiť odporkyni náhradu trov právneho zastúpenia k rukám právneho zástupcu odporkyne vo výške tak ako bude uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku a náhradu iných trov konania vo výške tak ako bude uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku všetko do troch 3 dní od právoplatnosti rozsudku.“ Z uvedeného vyplýva že pri vyhlásení rozsudku bol navrhovatelia číselne označení správne a v súlade so záhlavím napadnutého rozsudku a len v písomnom vyhotovení rozsudku boli vo výroku a v odôvodnení namiesto správne označených navrhovateľov 2./,3./,6./ nesprávne uvedení ako navrhovatelia 4./,5./,8./, namiesto správne označených navrhovateľov 4./, 5./ nesprávne uvedení ako navrhovatelia 6./,7./ a namiesto správne označených navrhovateľov 7./, 8./ nesprávne uvedení ako navrhovatelia 9./,10./.

Odvolačný súd s poukazom na vyššie uvedené dospel k záveru, že prvostupňový súd postupoval správne keď opravným uznesením opravil zrejme nesprávnosti v číselnom označení navrhovateľov 1./ až 8./ s ktorými konal, keď označenie navrhovateľov 1./ až 8./ v záhlaví napadnutého rozsudku nezodpovedalo označeniu navrhovateľov 1./,4./,5./,6./,7./,8./,9./,10./ vo výroku napadnutého rozsudku a v jeho odôvodnení, keď samotní navrhovatelia v odvolaní uviedli, že za inú zrejmu nesprávnosť možno považovať rozpor medzi vyhláseným rozhodnutím a jeho písomným vyhotovením (z uznesenia Najvyššieho súdu SR. sp. zn. 4Obo 44/2011 zo dňa 31.05.2011).

O náhrade trov konania v spojení s opravným uznesením potom prvostupňový súd správne rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a vzhľadom na celkový úspech odporkyne v konaní zaviazal neúspešných navrhovateľov k náhrade trov právneho zastúpenia vo výške 803,21€ a iných trov konania vo výške 151,74€ a to navrhovateľov 1./,2./,3./, 6./ každého samostatne a navrhovateľov 4./,5./ a 7./,8./ spoločne a nerozdielne. Prvostupňový súd trovy právneho zastúpenia správne vyčíslil v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2007 Z.z. odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb platnej a účinnej v čase vykonania jednotlivých úkonov, keď odmenu za úkon právnej služby stanovil z hodnoty veci v zmysle § 10 ods. 1 v spojení s ustanovením § 13 ods. 3 citovanej vyhlášky a správne priznal odmenu za úkony právnej služby tak ako sú uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku.

V tomto smere je potom nedôvodná námietka odporkyňa, ktorá namietala, že jednotliví navrhovatelia uplatňovali v konaní samostatné svoje nároky voči nej, základná sadzba tarifnej odmeny sa počíta osobitne vo vzťahu ku každému nároku jednotlivého navrhovateľa, keď poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 16. marca 2011, sp. zn. 2 Sžf 51/2010. Odvolací súd má zato, že odporkyňou citovaného ustanovenia jej prezentovaný názor nevyplýva a odvolací súd zastáva názor, že ak je totiž žalobou uplatnených viacero peňažných nárokov, z ktorých každý by mohol byť uplatnený samostatnou žalobou čo je aj daný prípad, pri určovaní výšky tarifnej odmeny advokáta treba vychádzať z § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (Pozri Zo súdnej praxe č. 11/20012, Uznesenie NS SR, sp. zn. 6 MCdo 15/2011). Rovnako nedôvodná je aj námietka, že je potrebné priznať odmenu za úkon právnej služby - písomné stanovisko z 27. 05. 2013 . Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že za písomné podanie zo dňa 27. 05. 2013 / č.l. 258 spisu / nie je možné priznať odmenu keďže sa nejedná o písomné podanie vo veci samej. Toto podanie jej len odpoveďou právneho zástupcu odporkyne na podania, ktoré jej boli doručené len na vedomie a to že ZEZ a SPP nemajú záujem vystupovať v konaní ako vedľajší účastníci, súd ju nevyzýval na vyjadrenie sa k nim a celkovo toto podanie neobsahuje žiadnu skutkovú ani právnu argumentáciu a celkovo obsahuje len 5 viet.

Za nedôvodné považuje odvolací súd aj námietky navrhovateľov 1./ až 8./, že prvostupňový žiadnym spôsobom nepopísal postup pri výpočte výšky tarifnej odmeny pri jednom úkone a z tejto hodnoty sporu a akým spôsobom aplikoval ustanovenie § 13 ods. 3 citovanej vyhlášky a nie je preto vôbec jednoznačné a jasné, akým spôsobom dospel súd prvého stupňa k výške náhrady trov. Pri hodnote veci 5.745,28 € § odmena v zmysle § 10 ods. 1 vyhlášky predstavuje sumu 200,85€ v spojení s § 13 ods. 3 vyhlášky sumu 535,60€ (200,85€ + 66,95€ t.j. 1/3 zo sumy 200,85€ x 5 t.j. 5 spojených vecí konanie voči navrhovateľovi 2./,3./,6./ a 4./,5./ a 6./,7./ keď navrhovatelia 4./,5./ a 6./,7./ sú nerozlučnými spoločníkmi). Odmena vrátane 19 % DPH (100,69€) potom predstavuje sumu 636,29 €. Rovnako potom odmena pri tarifnej hodnote veci 8.636,84€ v zmysle § 10 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 3 vyhlášky potom predstavuje sumu 812,56€ vrátane 20% DPH a pri tarifnej hodnote veci 2.891,56€ sumu 355,87€ vrátane 20% DPH.

Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj námietku navrhovateľov, že v danom prípade podľa ich názoru existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd nemusí náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať v súlade s ustanovením § 150 ods. 1 O.s.p. Vyššie citované ustanovenie § 150 Os.p. je výnimkou zo zásady zodpovednosti za výsledok a umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa účastníkovi, ktorý by inak mal právo na náhradu trov konania,

túto náhradu celkom alebo sčasti nepriznal. Úvaha súdu, či ide o výnimočný prípad a či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vždy zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočnú povahu. Pri skúmaní, či sú v konkrétnej veci dané dôvody hodné osobitného zreteľa je potrebné prihliadať jednak k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých účastníkov konania, ako aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu nároku, k postoju účastníkov v priebehu konania a pod., pretože iba tieto kritéria sú určujúce pri aplikácii postupu v zmysle § 150 O.s.p. V posudzovanej veci odvolací súd nezhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by umožnili postup v zmysle citovaného ustanovenia a to s prihliadnutím na celkové pomery účastníkov a rovnako nie súd dané dôvody hodné osobitného zreteľa s prihliadnutím na postoj navrhovateľov v konaní. Odvolací súd záverom, dodáva, že nie je možné za dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 150 O.s.p. tak ako ho označili navrhovatelia považovať skutočnosť, že odporkyňa zneužila dôveru, ktorú jej dali. Je preto v rozpore s dobrými mravmi ak majú znášať trovy konania, ktorým sme sa pokúsili zabezpečiť nápravu protiprávných konaní odporkyne.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 2 O.s.p. s poukazom na rovnaký čiastočný úspech účastníkov v odvolacom konaní / navrhovatelia boli úspešní v časti odvolania podaného odporkyňou proti výroku o náhrade trov konania; odporkyňa bola úspešná v časti odvolania podaného navrhovateľmi proti výroku vo veci samej tak, žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.